

INHOUDSOPGAVE

Leeswijzer De onverschilligheid doorbreken 7

Voorwoord Is vrede mogelijk als de een de ander 11
wenst te vermoorden? (Benno Barnard)

Deel 1

**Dat Israël géén bestaansrecht heeft, is wijdverspreid 21
in het Midden-Oosten**

- 1 Geen plaats voor de Joodse staat 23
- 2 Arabische leiders bijeen in Bludan 27
- 3 Vier keer 'nee' 32
- 4 Geen jota veranderd 35
- 5 Bludan wetenschappelijk bekrachtigd 39
- 6 Het begint met schoolboeken 42
- 7 De preek van de imam 46
- 8 Een koloniale kwestie 50

Deel 2

**Waarom heeft Israël geen bestaansrecht in het 53
Midden-Oosten?**

- 1 Vernederd door de zegevierende Jood 56
- 2 Heilige grond 62
- 3 De cultus van de dood 66

LEESWIJZER

DE ONVERSCHILLIGHEID DOORBREKEN

In 2015 verscheen mijn boek *Waarom mag Israël niet bestaan in het Midden-Oosten?* Indringend stelde ik mij tijdens het schrijven de vraag: hoe is het te verklaren dat in de media wereldwijd ooverdovend wordt gezwezen over de diepgewortelde overtuiging van een meerderheid van de politieke en geestelijke leiders in het Midden-Oosten, dat de staat Israël niet mag bestaan? Waarom klinkt er nauwelijks protest in het Europees Parlement en bij ons in de Tweede Kamer? Ondertussen werd nota bene in het najaar van 2015 Mahmoud Abbas met grote eer ontvangen door het voltallige kabinet. Ik vroeg eens aan Elie Wiesel, mijn grootste leermeester, hoe dit zwijgen te verklaren is. Het antwoord dat hij gaf, spreekt boekdelen: ‘De wereld zwijgt omdat men onverschillig is. Deze onverschilligheid is het grote gevaar, waarvan de Joden altijd weer in eerste instantie het slachtoffer worden!’

Inderdaad, de genocide op zes miljoen Joden kon niet alleen gebeuren als gevolg van een ideologie van haat en vijandschap, maar ook vanwege een vergaande onverschilligheid. Elie Wiesel heeft zijn leven lang gewaarschuwd voor het grote gevaar van deze onverschilligheid. Als overlevende van Auschwitz, schrijver van romans en verhalen, hoogleraar literatuur en filosofie en

winnaar van de Nobelprijs voor de Vrede, opende hij in mei 1988 in het Anne Frank Huis te Amsterdam de internationale tentoonstelling *Antisemitisme: een geschiedenis in woord en beeld*. In zijn magistrale toespraak zei hij: 'Antisemitisme is slecht, niet alleen voor het slachtoffer, maar ook voor de toeschouwer. Er waren drie rollen in de tragedie van de Tweede Wereldoorlog: de moordenaar, het slachtoffer en de toeschouwer. En zonder de toeschouwer zou de moordenaar nooit zoveel slachtoffers hebben gemaakt. Heel mijn leven heb ik geprobeerd de onverschilligheid van de toeschouwer te bestrijden. Want de Joden zijn in de eeuwenoude geschiedenis van het antisemitisme, tot in onze tijd, in eerste instantie het slachtoffer geworden van de onverschilligheid.

Ik heb altijd geloofd dat het tegengestelde van liefde niet haat is, maar onverschilligheid. En dat betekent dat het tegengestelde van kennis niet onwetendheid is, maar onverschilligheid. Het tegengestelde van hoop is niet zonder hoop leven, maar onverschilligheid in het leven staan. Het tegengestelde van leven is niet dood, maar onverschilligheid voor leven en dood. En daarom geloof ik, dat literatuur of kunst of schrijven, of onderwijzen of werken voor de menslievendheid, maar één doel heeft: de strijd aangaan tegen onverschilligheid (...). Onverschilligheid tast alles aan, het sust in slaap en doodt nog voordat het doodt. De onverschilligheid is het meest verraderlijke van alle gevaren.'

Onverschilligheid is een telkens terugkerend thema in de talrijke toespraken, interviews en studies van Elie Wiesel. Zo ook in zijn toespraak te Oslo op 11 december 1986, bij de overhandiging van de Nobelprijs voor de Vrede: 'Israël is het enige land ter wereld waarvan het bestaan zelf wordt bedreigd. (...) Handelen is het enige middel tegen de onverschilligheid; de onverschilligheid is het meest verraderlijke van alle gevaren die ons bedreigen. (...) Veel moet er gedaan worden, veel kan er gedaan worden. Eén persoon, een Albert Schweitzer, een Raoul Wallenberg, een Martin

Luther King, een Mahatma Gandhi, één persoon die in staat is tot integriteit en moed, kan het verschil uitmaken, het verschil tussen dood en leven.'

In zijn boek *Erasmus and the Jews* (Chicago 1986) komt de vermaarde Russische geleerde Shimon Markish tot de opmerkelijke conclusie dat Desiderius Erasmus geen antisemiet was, ook geen filosemiet, maar eerder een a-semiet. Hij liet in zijn leven telkens opnieuw blijken dat hij volkomen onverschillig stond tegenover het lot van de Joden, die met de dood werden bedreigd. Ik zou echt niet weten hoeveel antisemieten ons kleine land telt en ook niet hoeveel filosemieten er onder ons wonen, maar ik ben wel erg bang dat in ons land (en elders) het aantal a-semieten schrikbarend groot is geworden.

Geestelijke en politieke leiders kunnen niet onverschillig blijven. Onverschilligheid tast alles aan, zoals ik al zei. Het sust in slaap, nog voordat het doodt. De onverschilligheid is het meest verraderlijke van alle gevaren. Want in onze wereld zijn er weinigen die geen toeschouwers willen zijn. De onverschilligheid moet worden doorbroken. Laat er geen misverstand over bestaan: onverschilligheid in het aangezicht van het kwaad, betekent berusting in het kwaad zelf, medeplichtigheid aan het kwaad!

Daarom schreef ik het boek: *Waarom mag Israël niet bestaan in het Midden-Oosten?*, waarvan u nu een samenvatting in handen hebt. Dit boekje is bedoeld als toegankelijke inleiding, bestemd voor een breed publiek. Daarom beperk ik mij tot de hoofdlijnen en verwijfs ik voor noten en bijlagen zo veel mogelijk naar het originele boek.

1

DAT ISRAËL GÉÉN
BESTAANSRECHT HEEFT,
IS WIJDVERSPREID IN
HET MIDDEN-OOSTEN

1

GEEN PLAATS VOOR DE JOODSE STAAT

Op 26 oktober 2005 zei Mahmoud Ahmadinejad, president van Iran: ‘De staat Israël moet niet alleen worden vernietigd, maar zal zeker ook van de kaart worden weggeveegd.’ Ahmadinejad deed de uitspraken op een conferentie met de titel ‘De wereld zonder zionisme’. Hij verwees naar de vroegere Iraanse leider ayatollah Khomeini, die sinds 1989 regelmatig had opgeroepen tot verwoesting van Israël. Ahmadinejad noemde het bestaan van Israël ‘een nederlaag en een vernedering van heel de islamitische wereld’, en voegde eraan toe dat nergens in het nieuwe Midden-Oosten een plaats zou mogen zijn voor Israël. Alle landen van het Midden-Oosten zouden zo snel mogelijk volgens de nieuwe president van Iran, etnisch van Joden gezuiverd moeten worden. Op 30 augustus 2011 zei de leider van de Moslimbroederschap in Egypte, Essam el-Erian, in dit verband: ‘Er kan noch in de Arabische wereld, noch ergens op de planeet aarde een plaats zijn voor de Joodse staat!’

Er zijn talrijke politici in Iran te noemen, die met Ahmadinejad serieus van mening zijn dat Israël geen bestaansrecht heeft en daarom van de aardbodem dient te verdwijnen. Tussen 2005 en 2012, toen de president in Teheran aan de macht was, is hij in

korte en zeer lange toespraken (vaak tirades!), ook in vergaderingen van de VN heftig van leer getrokken tegen zijn aartsvijanden in Israël. In alle toonaarden wilde hij uitleggen dat hij niet kon verdragen dat in 1948 het voor hem onbeduidende nietige Joodse staatje het levenslicht zag in de immens grote Arabische wereld. Hij beschouwde zich als de spreekbuis van invloedrijke ayatollahs, imams, regeringsleiders en leden van de revolutionaire garde. Zonder overdrijving kunnen we zeggen dat hij in zijn speeches het officiële standpunt van de *pezzi grossi*, de heersende machthebbers, heeft weergegeven. De meerderheid van alle vooraanstaande politieke en geestelijke leiders in Iran, voor wie ayatollah Khomeini nog altijd een groot gezag heeft, komt er openlijk voor uit dat Israël, waar dan ook in het Midden-Oosten, geen recht van bestaan heeft en daarom dient te verdwijnen.

Israëlische regeringen hebben in de afgelopen jaren onafgebroken geprotesteerd tegen Ahmadinejads tirades om het bestaansrecht van de kleine staat in het Midden-Oosten serieus aan zijn laars te lappen. Maar in tegenstelling tot de achtereenvolgende kabinetten van Israël zweeg heel het Midden-Oosten (Egypte, Jordanië, Syrië, Saoedi-Arabië, Libanon, Qatar, enz.) oorverdovend over de haatuitbarstingen van de Iraanse president, en diens voorgangers (ayatollah Khomeini, ayatollah Khamenei, Mohammad Khatami en ayatollah Akbar). Voor zover ikzelf kan overzien en mag afgaan op serieuze informatie van ingewijden in Israël, moet ik helaas zeggen dat er in genoemde landen in de Arabische wereld tot op heden geen enkele soennitische politieke of geestelijke leider is geweest die de vaak virulent antisemitische uitlatingen van Ahmadinejad veroordeelde.

Is dat niet heel erg vreemd? Waarom zweeg heel de Arabische wereld in het Midden-Oosten, als wij ons realiseren hoe vaak Ahmadinejad in de afgelopen zeven jaar (2005-2012) tegen Israël

fulmineerde en de Joodse natie op de meest afschuwelijke manier demoniseerde? Ahmadinejad zal het niet vreemd hebben gevonden dat in het Midden-Oosten politieke en geestelijke leiders (allemaal soennieten!) geen kritiek hebben geleverd op zijn zeer uitgebreide tirades tegen de Joodse natie. Want de opvattingen die Ahmadinejad koesterde, waren al enkele tientallen jaren eerder wijdverspreid in bijna alle landen van het Midden-Oosten. Politieke en geestelijke leiders waren in genoemde landen al zoveel decennia vroeger zeer vertrouwd geraakt met de gedachte dat het Joods Nationaal Tehuis (1917) en de staat Israël (1948) geen bestaansrecht hebben en daarom van de kaart moeten worden geveegd.

Ahadinejad vertolkte in zijn toespraken vaak keurig de heersende opvatting van wetenschappers, hoogleraren, leraren, politici, imams, juristen, journalisten, columnisten, cartoonisten en makers van radio- en televisieprogramma's in het Midden-Oosten, dat de kleine Joodse natie geen bestaansrecht heeft en daarom moet worden vernietigd. Het is een uiterst naïeve misvatting van Europese en Amerikaanse politici te denken dat alleen terreurgroepen als Hezbollah en Hamas dit doel voor ogen staat. De bewijzen hiervoor zijn in mijn boek *Waarom mag Israël niet bestaan in het Midden-Oosten?* uitvoerig gegeven.

Meer dan twintig paragrafen van mijn boek heb ik besteed om te onderbouwen dat ook andere Arabische leiders van oordeel zijn dat Israël zo snel mogelijk van de aardbodem moet verdwijnen omdat deze staat geen recht van bestaan heeft. In de afgelopen decennia hebben politieke en geestelijke leiders in de Europese Unie en de Verenigde Staten van Amerika nauwelijks serieus genomen dat een zeer grote meerderheid van moslims in de Arabische wereld (bijna als een dogma) is blijven geloven dat héél Palestina eigenlijk een Arabisch land is, en dat volgens hen eindelijk

weer zou moeten worden (Bernard Lewis). Schokkend en hartverscheurend is het artikel dat Paul Bogdanor hierover heeft geschreven. Dat zou iedereen moeten lezen die het Israëliisch-Palestijnse conflict ter harte gaat. Het is te vinden in appendix 3 van *Waarom mag Israël niet bestaan in het Midden-Oosten?* Tot op de huidige dag zijn ook Europese parlementariërs en Amerikaanse congresleden hierover oorverdovend blijven zwijgen met alle fatale consequenties van dien.